

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ

Απάντηση στις προκλήσεις - Θέσεις για τα μεγάλα μέτωπα μιας κυβερνητικής πολιτικής

ΙΧ. Η πρόκληση της ανεργίας και της απασχόλησης

1. Η καταγραφή της κατάστασης - Το στρατηγικό πλαίσιο

 Σχολιάστε το Εκτυπώστε το

Μέγεθος γραμματοσειράς:

1. Η **ανεργία** και ιδίως η ανεργία των νέων και των γυναικών, αλλά και η διάχυτη ανασφάλεια των εργαζομένων, ιδίως της μέσης ηλικίας μπροστά στον κίνδυνο να χάσουν την δουλειά τους και να βρεθούν άνεργοι, είναι **το οξύτερο πρόβλημα** της ελληνικής οικονομίας, της ελληνικής κοινωνίας συνολικά όπως και όλων των ευρωπαϊκών κοινωνιών.

Η **ανεργία δεν είναι ποσοστό, αλλά τραγική κοινωνική κατάσταση**. Δεν είναι ζήτημα στατιστικής ή καταγραφής, αλλά ζήτημα στοιχειώδους αξιοπρέπειας που θίγει τον πυρήνα της προσωπικότητας κάθε ατόμου που είναι ενταγμένο ή θέλει να ενταχθεί στην αγορά εργασίας. Το ζήτημα της ανεργίας στην Ελλάδα γίνεται ακόμη πιο έντονο λόγω των υψηλών ποσοστών της **μακροχρόνιας ανεργίας** και του συγκριτικά μεγάλου ποσοστού των ανέργων που αδυνατούν να εισέλθουν στην αγορά εργασίας (**νεοεισερχόμενοι άνεργοι**).

2. Η ύπαρξη ενός **υψηλού ποσοστού ανεργίας** που υπερβαίνει αισθητά τον ευρωπαϊκό μέσο όρο, παρά το γεγονός ότι **οι ρυθμοί ανάπτυξης της ελληνικής οικονομίας** υπερβαίνουν αισθητά –τα πολλά τελευταία χρόνια- το μέσο ευρωπαϊκό ρυθμό, καθιστά το πρόβλημα ακόμη πιο πολύπλοκο.

3. **Παρά την εμφανώς δυσμενέστερη θέση ορισμένων περιφερειών, το πρόβλημα της ανεργίας διαπερνά όλες τις περιφέρειες**. Όπως διαπερνά όλα τα μορφωτικά επίπεδα και τις διαβαθμίσεις δεξιοτήτων και όλες τις ηλικιακές ομάδες και των δύο φύλων, με σαφώς δυσμενέστερη την κατάσταση των γυναικών.

4. Η **ανεργία των γυναικών** όπως και το μειωμένο ποσοστό απασχόλησής τους είναι αναμφίβολα η πιο κρίσιμη και ουσιαστική όψη της πραγματικής ανισότητας των δύο φύλων παρά την συνταγματικά εγγυημένη ισότητά τους.

5. Η **ανεργία των νέων** πέρα από όλα τα άλλα προβλήματα στερεί την ελληνική οικονομία από εργαζόμενους που λόγω της ηλικίας τους έχουν τη πιο στενή σχέση με την καινοτομία και τις νέες τεχνολογίες, ενώ η αδυναμία των νέων ανθρώπων να εισέλθουν στην αγορά εργασίας ανακόπτει τη δημιουργικότητά τους.

Η ανεργία των νέων και των γυναικών συνδέεται άμεσα με το μειωμένο ποσοστό απασχόλησής τους. Καθίσταται έτσι ένα σοβαρό ζήτημα παραγωγικότητας και ανταγωνιστικότητας της ελληνικής οικονομίας.

6. Η άλλη όψη του προβλήματος αυτού είναι η **απώλεια ή ο αυξημένος κίνδυνος απώλειας της εργασίας των εργαζομένων μέσης ηλικίας** που ενσωματώνουν μεγάλη εμπειρία, απολύτως αναγκαία όταν συνδυάζεται με τον ενθουσιασμό των νέων εργαζομένων.

7. **Οι μακροοικονομικές και δημοσιονομικές επιδόσεις**, ο ρυθμός και το επίπεδο ανάπτυξης και οι μεγάλοι εθνικά αναπτυξιακοί στόχοι **χάνουν το νόημά τους, όταν δεν μπορούν να εξατομικευθούν** και να προσφέρουν λύση στο μεγαλύτερο πρόβλημα κάθε ελληνικής οικογένειας που είναι η ύπαρξη δουλειάς για τα παιδιά αλλά και τους γονείς. Όταν δεν μπορούν να δώσουν σ' όλους τους νέους ανθρώπους τη δυνατότητα να αξιοποιήσουν τις σπουδές και τις δεξιότητές τους, να ενταχθούν στην παραγωγική διαδικασία, να κερδίσουν τη ζωή τους, να βελτιώσουν τις συνθήκες διαβίωσης τους, να πλησιάσουν κάπως την πραγματοποίηση των ονείρων τους.

8. **Το πρόβλημα της ανεργίας διασταυρώνεται έτσι με το σύνολο των οικονομικών και κοινωνικών**

προβλημάτων: με το μειωμένο και ανεπαρκές οικογενειακό εισόδημα, τις συνθήκες στέγασης, την χειραφέτηση των νέων με τη δημιουργία δικής τους οικογένειας, την υπογεννητικότητα και το δημογραφικό ζήτημα της χώρας, την φτώχεια, τον κοινωνικό αποκλεισμό, την αδυναμία αξιοποίησης του ανθρώπινου δυναμικού που είναι η πιο σημαντική πλουτοπαραγωγική πηγή και το κορυφαίο συγκριτικό πλεονέκτημα της χώρας.

Το πρόβλημα της ανεργίας διασταυρώνεται όμως και με τα θεμελιώδη πολιτικά προβλήματα της χώρας: Με την χαμένη αξιοπιστία του πολιτικού λόγου και την αντιπροσωπευτικότητα του ίδιου του πολιτικού συστήματος. Με το μοντέλο διοικητικής οργάνωσης. Με το ρόλο του κράτους και της τοπικής αυτοδιοίκησης.

9. Το πρόβλημα της ανεργίας είναι η άλλη όψη του ευρύτερου προβλήματος της απασχόλησης. Χαμηλή απασχόληση σημαίνει υψηλή ανεργία. Μία οικονομία που δεν παράγει απασχόληση, δεν μπορεί να δώσει ικανοποιητική και πολύ περισσότερο μόνιμη λύση στο ζήτημα της ανεργίας.

Κλασικές παθητικές πολιτικές ασφάλισης και γενικότερα αντιμετώπισης της ανεργίας και ενεργητικές πολιτικές ένταξης ή επανένταξης στην αγορά εργασίας πρέπει να συντίθεται σε **μια ολοκληρωμένη πολιτική απασχόλησης.**

10. Μία ολοκληρωμένη πολιτική απασχόλησης **εντάσσεται στον κορμό της αναπτυξιακής πολιτικής,** αφορά συνεπώς τον πυρήνα του μοντέλου ανάπτυξης της χώρας. Η πολιτική απασχόλησης είναι πρωτίστως δημοσιονομική, αναπτυξιακή, εκπαιδευτική και κοινωνική πολιτική: Οι πολιτικές απασχόλησης (ενεργητικές, αλλά και παθητικές) λειτουργούν μόνον πάνω στη βάση των προηγούμενων πολιτικών και σε συνδυασμό με αυτές.

11. Μία ολοκληρωμένη πολιτική απασχόληση έχει πάντα ως θεμελιώδη επιδίωξη την **αύξηση της απασχόλησης,** τουλάχιστον στα μέσα ευρωπαϊκά επίπεδα με σημείο αναφοράς τους σχετικούς στόχους της Λισσαβόνας. **Αυτό αφορά πρωτίστως την απασχόληση των γυναικών και των νέων (έως 24 ετών) καθώς και το μεσαίο επίπεδο εκπαίδευσης.**

12. Η μεγάλη δυσκολία εστιάζεται **στην φάση της εισόδου στην αγορά εργασίας, που πρέπει να διευκολύνεται με ειδικά στοχευμένα μέτρα.** Τα μέτρα αυτά πρέπει πρωτίστως να αφορούν την είσοδο των νέων και των γυναικών, την είσοδο των αποφοίτων δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης, αλλά και την απασχόληση των κατοίκων της υπαίθρου σε τομείς συμπληρωματικούς των γεωργικών εργασιών, μέσα από μία πολυδύναμη προσέγγιση της ανάπτυξης της υπαίθρου.

13. Το μικρό ποσοστό απασχόλησης των γυναικών, το υψηλό – για τα ευρωπαϊκά δεδομένα- ποσοστό απασχόλησης στον πρωτογενή τομέα και **η είσοδος περίπου ενός εκατομμυρίου μεταναστών** στην ελληνική αγορά εργασίας είναι τρία δεδομένα που αναμφίβολα παίζουν καθοριστικό ρόλο τόσο ως προς τον στόχο της αύξησης της απασχόλησης όσο και ως προς τον στόχο της μείωσης της ανεργίας.

14. Ιδιαίτερα κρίσιμο φαίνεται να είναι από την άποψη **αυτή το μικρό (σε σχέση με τα ευρωπαϊκά δεδομένα) ποσοστό επίσημης μερικής απασχόλησης,** στο βαθμό βέβαια που η μερική απασχόληση είναι επιλογή για την ενίσχυση του οικογενειακού εισοδήματος και δεν είναι λύση ανάγκης.

15. Ένα άλλο ιδιαίτερο κρίσιμο στοιχείο είναι η διαπίστωση ότι **η σωρευτική αύξηση του ΑΕΠ** της περιόδου 1994-2004 είχε ως αποτέλεσμα κυρίως **την αύξηση της παραγωγικότητας της εργασίας** που πλησίασε τον ευρωπαϊκό μέσο όρο και όχι την μείωση της ανεργίας. Αυτή είναι μία παράμετρος που πρέπει να λαμβάνεται υπόψη κατά τον προσδιορισμό όλων των επιμέρους μέτρων καθώς η απόσταση της παραγωγικότητας της εργασίας στην Ελλάδα από τη μέση ευρωπαϊκή παραγωγικότητα της εργασίας - που παρά τον δραστικό περιορισμό της εξακολουθεί να υπάρχει - φαίνεται να επηρεάζει σημαντικά την απόδοση των μέτρων αυτών.

16. Μία ολοκληρωμένη πολιτική απασχόλησης οφείλει επίσης να λάβει υπόψη της την **κατάτμιση της αγοράς εργασίας** στην οποία συνυπάρχουν παλιές και νέες μορφές απασχόλησης, που αποκλίνουν από το πρότυπο της δηλωμένης, πλήρους και διαρκούς απασχόλησης υψηλής ποιότητας.

17. Κύριος βέβαια **στόχος είναι πάντα η πλήρης απασχόληση και η απασχόληση ως ποιοτικό μέγεθος.** Με αυτή την έννοια μια σύγχρονη και ολοκληρωμένη πολιτική απασχόλησης δεν μπορεί να στοχεύει απλώς στην

αύξηση της απασχόλησης, αλλά στην **πλήρη και βιώσιμη απασχόληση**. Αυτό σημαίνει εξασφάλιση των προϋποθέσεων **αν όχι σταθερής στην ίδια επιχείρηση τουλάχιστον διαρκούς απασχόλησης**, θέμα που συνδέεται με την εξασφάλιση διαρκούς ικανότητας για εργασία.

18. Η διαπίστωση ότι **σε όρους ισοδυνάμων πλήρους απασχόλησης** η Ελλάδα υπερβαίνει το ευρωπαϊκό μέσο όρο (της Ευρωπαϊκής Ένωσης των 15), σε συνδυασμό με τη διαπίστωση ότι η δηλωμένη μερική απασχόληση βρίσκεται πολύ κάτω από τον ευρωπαϊκό μέσο όρο (ιδίως ως προς τις γυναίκες), δείχνει ότι **η ελληνική αγορά εργασίας είναι ακόμη σε μεγάλο βαθμό προσανατολισμένη στην αναζήτηση πλήρους απασχόλησης**. Αυτό μπορεί να μετατραπεί σε ιδιαίτερα θετικό στοιχείο, εφόσον ενταχθεί σε μια ολοκληρωμένη πολιτική απασχόλησης που για να υπάρξει πρέπει να είναι ταυτοχρόνως και μια ολοκληρωμένη πολιτική ανάπτυξης.

19. Η απορρύθμιση των εργασιακών σχέσεων με στόχο την επιβολή της «ευελιξίας» στην αγορά εργασίας δοκιμάστηκε σε πολλές ευρωπαϊκές χώρες, αλλά στις περισσότερες περιπτώσεις δεν οδήγησε στα προσδοκώμενα αποτελέσματα. Από την άλλη πλευρά είναι μεθοδολογικά εσφαλμένο και κοινωνικά απαράδεκτο να βλέπει κανείς μόνον συγκριτικά στοιχεία που αφορούν την ευελιξία των εργασιακών σχέσεων σε ορισμένες χώρες, χωρίς να βλέπει ταυτόχρονα και τη δέσμη μέτρων κοινωνικής προστασίας των εργαζομένων και άρα των ανέργων που ισχύει και εφαρμόζεται στις χώρες αυτές, με χαρακτηριστικότερο παράδειγμα τις Σκανδιναβικές.

Αξίζει εδώ να γίνει μια συγκριτική αναφορά στα δεδομένα δύο μεγάλων Ευρωπαϊκών χωρών που ακολουθούν ριζικά διαφορετικές αντιλήψεις ως προς την αγορά εργασίας: Με κριτήριο το ύψος του ΑΕΠ ανά εργαζόμενο και με βάση το 100 για τη Βρετανία, οι ΗΠΑ τοποθετούνται στην 1^η θέση με 124 και η Γαλλία στη 2^η με 111. Στο πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το γαλλικό προϊόν ανά απασχολούμενο είναι κατά 15,5% ανώτερο του αντίστοιχου βρετανικού και η Γαλλία τοποθετείται μεταξύ των τριών πρώτων ευρωπαϊκών οικονομιών στην κατάταξη παραγωγικότητας, ενώ η Βρετανία βρίσκεται στην 6^η θέση.

20. Άλλωστε στην Ελλάδα η άτυπη «ευελιξία» και η εκτεταμένη ακόμη «αδήλωτη εργασία» σε συνδυασμό με την πολύ περιορισμένη επίσημη μερική απασχόληση, πρέπει να συνηγορούν για την λήψη οποιουδήποτε κανονιστικού ή πολιτικού μέτρου σε σχέση με την αγορά εργασίας. Η ευελιξία της εργασίας ως ζήτημα πρέπει να εντάσσεται στο πλαίσιο μιας κοινωνικά συμφωνημένης στρατηγικής ανάπτυξης που βασίζεται και στην αναγκαία για την ανταγωνιστικότητα, ευελιξία των επιχειρήσεων. Αυτό σημαίνει ότι μπορεί να γίνει κοινωνικά δεκτή μόνον κατά το μέτρο που εξυπηρετεί μία αναπτυξιακή αντίληψη, η οποία για να είναι όμως πράγματι αναπτυξιακή πρέπει να είναι και κοινωνικά δίκαιη και ισορροπημένη.

21. Δεν μπορεί συνεπώς το κόστος και ο κίνδυνος του νέου αναπτυξιακού προτύπου να μετακυλύονται στον εργαζόμενο και κυρίως στον άνεργο. Η ευελιξία της οικονομίας και πιο συγκεκριμένα η ευελιξία του παραγωγικού μοντέλου (και όχι της εργασίας) δεν μπορεί να λειτουργεί ως μηχανισμός μείωσης των εισοδημάτων των εργαζομένων και αύξησης της κερδοφορίας των επιχειρήσεων, αλλά μόνον ως μηχανισμός ανάπτυξης της εθνικής οικονομίας, βελτίωσης της παραγωγικότητας και της ανταγωνιστικότητας και δημιουργίας νέων θέσεων εργασίας στο υψηλότερο δυνατό επίπεδο. Όλα όμως αυτά προϋποθέτουν ότι ισχύουν και λειτουργούν οι εγγυήσεις του κοινωνικού κράτους που περιβάλλουν τον κάθε πολίτη και άρα κάθε εργαζόμενο και κάθε άνεργο.

Στο δίλημμα: «ευελιξία ή ασφάλεια», για τα ελληνικά δεδομένα η απάντηση είναι «πρώτα ασφάλεια και μετά ευελιξία», στο πλαίσιο μιας εθνικής κοινωνικής και αναπτυξιακής συμφωνίας που είναι ισορροπημένη, δίκαιη και εφαρμόσιμη.

22. **Φαίνεται πάντως να υπάρχουν στην ελληνική οικονομία αναξιοποίητα κοιτάσματα εργασίας στον τομέα των κοινωνικών και οικογενειακών υπηρεσιών**, τομέας στον οποίο μπορούν να αναπτυχθούν και καινοτομικές μορφές μικρής, γυναικείας ή νεανικής επιχειρηματικότητας. Ένα ιδιαίτερα ευνοϊκό φορολογικό καθεστώς για τις μικρές αυτές επιχειρήσεις μπορεί και πρέπει να λειτουργήσει ως ισχυρό κίνητρο σε συνδυασμό με ειδικά προγράμματα δανειοδότησης.

23. **Η Ελλάδα – όπως και η Ευρώπη συνολικά - δεν μπορεί να στηρίξει τις προοπτικές της** για αύξηση της απασχόλησης και μείωση της ανεργίας, **στη μείωση του μισθολογικού κόστους εργασίας, στην**

προσωρινότητα της απασχόλησης και στη χαμηλή εξειδίκευση. Οφείλει να στοχεύει στην **καινοτομία** και την **ποιότητα**, δηλαδή σε στοιχεία συνδεδεμένα αφενός μεν με το διανοητικό κεφάλαιο, αφετέρου δε με τομείς στους οποίους η χώρα μας έχει αποδεδειγμένα συγκριτικά πλεονεκτήματα και ιδιαίτερες επιδόσεις (π.χ. τουρισμός, πολιτισμός).

24. Η καινοτομία δεν ταυτίζεται με το απολύτως αναγκαίο τεχνολογικό εκσυγχρονισμό ή την απολύτως αναγκαία αύξηση της επένδυσης κεφαλαίου στην έρευνα και την ανάπτυξη. Αυτού του είδους η επένδυση έχει ιδιαίτερη σημασία για την διάρθρωση της εγχώριας παραγωγής σε μακροπρόθεσμη βάση, αλλά **καινοτομία μπορεί να έχουμε και σε τομείς χαμηλής τεχνολογίας καθώς και σε επιχειρήσεις έντασης εργασίας** (π.χ. στο τομέα του χονδρικού και λιανικού εμπορίου, του τουρισμού και γενικότερα των υπηρεσιών).

25. Η καινοτομία, στην προοδευτική αντίληψη, δεν ταυτίζεται απλώς με την παραγωγή νέων προϊόντων ή νέων υπηρεσιών, αλλά επεκτείνεται στην ποιοτική αναβάθμιση του τρόπου οργάνωσης της εργασίας, στον τρόπο ένταξης των εργαζομένων στην επιχείρηση, στη δημιουργία καινοτόμων κοινωνικών και εργασιακών σχέσεων, που συμφιλιώνουν την οικογενειακή με την επαγγελματική ζωή, νέων τρόπων ένταξης των εργαζομένων στην επιχείρηση και, βέβαια, νέων σχέσεων με τους καταναλωτές.

Η συμφιλίωση της οικογένειας με την επαγγελματική ζωή είναι για μια χώρα με τα προβλήματα υπογεννητικότητας που αντιμετωπίζει η Ελλάδα ζήτημα βασικής προτεραιότητας. Αυτό αφορά τόσο τις δημόσιες υποδομές και υπηρεσίες (κράτους και τοπικής αυτοδιοίκησης), όσο και τα ιδιαίτερα δικαιώματα του εργαζόμενου γονέα (μητέρας αλλά και πατέρα) που μόνον ως ένα βαθμό μπορούν να βαρύνουν την επιχείρηση και άρα από ένα σημείο και μετά αφορούν και πάλι το κράτος και τις πολιτικές του

26. Μία ολοκληρωμένη πολιτική απασχόλησης πρέπει να εκκινεί από την υποδειγματική συμπεριφορά του δημοσίου και του ευρύτερου δημόσιου τομέα ως εργοδότη μέσα στην αγορά εργασίας. Αυτό αφορά τον «έξυπνο» μακροπρόθεσμο προγραμματισμό των αναγκών, την σύνδεση των αναγκών αυτών με τα προσόντα και τις δεξιότητες των νέων ανθρώπων και τον επαγγελματικό τους προσανατολισμό, δηλαδή το εκπαιδευτικό σύστημα και το σύστημα επαγγελματικής κατάρτισης και επιμόρφωσης, καθώς και με την οργάνωση και την στελέχωση κρίσιμων τομέων όπως ο τομέας της υγείας και ο τομέας της πρόνοιας κ.ο.κ. Απαιτείται αποκατάσταση της αξιοπιστίας του δημόσιου τομέα που πρέπει να είναι ανταγωνιστικός με τους αντίστοιχους φορείς του ιδιωτικού τομέα και μετατροπή των δημόσιων φορέων σε πρότυπα παροχής υπηρεσιών.

27. Μία ολοκληρωμένη πολιτική απασχόλησης λαμβάνει βεβαίως πάντα υπόψη τις πιέσεις που δημιουργεί στο ύψος της ανεργίας η αύξηση της προσφοράς εργασίας (π.χ. η ένταξη περισσότερων γυναικών ή μεταναστών στην αγορά εργασίας) ή η αναγκαστική αναδιάρθρωση των παραγωγικών τομέων (π.χ. αναμενόμενη περαιτέρω μείωση της απασχόλησης στον πρωτογενή τομέα). Στο πλαίσιο αυτό ιδιαίτερη σημασία έχουν **μέτρα που προωθούν την στροφή απασχολούμενων του πρωτογενούς τομέα σε δραστηριότητες του τριτογενούς τομέα** που συνδέονται με την ανάπτυξη της υπαίθρου και εξασφαλίζουν την πολυαπασχόληση των κατοίκων της. Από την άποψη αυτή ο τρόπος εφαρμογής της νέας ΚΑΠ και γενικότερα η αγροτική πολιτική και η πολιτική της υπαίθρου συνδέονται άμεσα με την πολιτική απασχόλησης.

28. Κανένα στερεότυπο δεν είναι συμβατό με μία σύγχρονη, ολοκληρωμένη πολιτική απασχόλησης. Αυτό αφορά πρωτίστως το μέγεθος των επιχειρήσεων και τους τομείς και τους κλάδους στους οποίους υπάρχουν δυνατότητες δημιουργίας θέσεων εργασίας. **Οι μικρές και πολύ μικρές επιχειρήσεις και οι διάφοροι κλάδοι του εμπορίου και των υπηρεσιών είναι πάντα στην Ελλάδα ο μεγάλος εργοδότης του ιδιωτικού τομέα.** Εδώ είναι που πρέπει να εστιαστεί το ενδιαφέρον μας ως προς την καινοτομία, αλλά και ως προς την μικρή, γυναικεία και νεανική επιχειρηματικότητα, καθώς η αυτοαπασχόληση καταλαμβάνει πάντα στην Ελλάδα ένα πολύ μεγάλο ποσοστό του ενεργού πληθυσμού. **Το μεγάλο κεκτημένο του Ελληνικού παραγωγικού συστήματος με την αυξημένη αυτοαπασχόληση και τις μικρές οικογενειακές επιχειρήσεις** πρέπει να αξιοποιηθεί στο πλαίσιο μιας διοικητικής και φορολογικής μεταρρύθμισης και μιας πολιτικής κινήτρων που θα αποτελεί πόλο έλξης για τον νεοεισερχόμενο στην αγορά εργασίας. Κάτι τέτοιο σημαίνει αποδοχή της **επιχειρηματικότητας** ως κοινωνικής αξίας που δεν ταυτίζεται με την παραδοσιακή «ταξική» αντίληψη που συνδέει την επιχειρηματικότητα μόνο με την μεγάλη επιχείρηση και με το συντελεστή

«κεφάλαιο».

29. Μια σύγχρονη ολοκληρωμένη πολιτική απασχόλησης πρέπει να εκκινεί από την **αυστηρή επαναξιολόγηση όλων των ισχυόντων μέτρων ενίσχυσης της απασχόλησης και υποστήριξης των ανέργων** και ιδίως των κάθε είδους, άμεσων και έμμεσων ενισχύσεων των επιχειρήσεων για μείωση του μισθολογικού και του μη μισθολογικού κόστους εργασίας. Έως σήμερα φαίνεται να έχουν δαπανηθεί από το Γ' Κ.Π.Σ. περίπου 900 εκ Ευρώ (δηλαδή το 6,2% της δημόσιας δαπάνης όλου του Κ.Π.Σ) για να δημιουργηθούν **μέσω των δομών κατάρτισης - απασχόλησης** 155.000 ισοδύναμα ανθρωποέτη εργασίας, κάτι που αφορά περίπου 250.000 άτομα. Το ίδιο ισχύει και για τους πόρους του τακτικού προϋπολογισμού (περίπου 1,2 του ΑΕΠ σύμφωνα με τις εκτιμήσεις του ΟΟΣΑ) που διατίθενται για τη χρηματοδότηση των παθητικών και των ενεργητικών πολιτικών απασχόλησης. **Έχει συνεπώς ιδιαίτερη σημασία να επαξιολογηθεί η πραγματική επιρροή που ασκούν τα μέτρα αυτά στην αύξηση της απασχόλησης και τη μείωση της ανεργίας.** Το ίδιο ισχύει και για **την απροκατάληπτη επαναξιολόγηση των ισχυόντων μέτρων αναπτυξιακής πολιτικής** από τη σκοπιά της συμβολής τους στην απασχόληση (φορολογικά και αναπτυξιακά κίνητρα, κατανομή πόρων του Κ.Π.Σ. με βάση ένα εθνικό μοντέλο ανάπτυξης, προσανατολισμός των δημοσίων επενδύσεων κ.ο.κ.).

30. Η διαρκής αυτή αξιολόγηση και επαναξιολόγηση των επιμέρους πολιτικών και μέτρων απορρέει άλλωστε και από την ίδια την **στρατηγική της Λισσαβόνας** που βασίζεται στην **ανοιχτή μέθοδο συντονισμού** μεταξύ των κρατών – μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης προκειμένου να επιλέγονται πάντα οι βέλτιστες πρακτικές και να προσεγγίζονται οι (προσαρμοσμένοι πλέον σε «ρεαλιστικότερη» βάση) στόχοι της Λισσαβόνας για την ευρωπαϊκή ανταγωνιστικότητα αλλά και για το ευρωπαϊκό κοινωνικό μοντέλο. Είναι προφανές ότι οι στόχοι αυτοί είναι και στόχοι των εθνικών μας πολιτικών στους αντίστοιχους τομείς.

Σχόλια: